

ΕΤΟΣ 67ον

20 Ιανουαρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 3 (3425)

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΕ ΟΣΤΡΑΚΙΝΑ ΣΚΕΥΗ

Όταν οι εβδομήντα μαθητές του Χριστού επέστρεψαν από τις πόλεις, όπου τους είχε στείλει προδρόμους του, ανέφεραν με χαρά ότι και τὰ δαιμόνια υποτάσσονται σ' αυτούς με τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός του. Τότε ὁ Χριστός, γεμάτος ἀγαλλίαση, ἀνέπεμψε δοξολογία στὸν Πατέρα του: «Σέ δοξάζω, Πατέρα μου, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, γιατί ἀπέκρυψες τὸ φῶς σου ἀπὸ αὐτοὺς πού νομίζουν ὅτι εἶναι σοφοὶ καὶ συνετοί, καὶ τὸ ἀπεκάλυψες σέ ταπεινοὺς ἀνθρώπους, πού θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους πνευματικὰ νήπια».

Φῶς κτιστό καὶ ἄκτιστο

Ὁ Σαοὺλ, πρὶν κληθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστό νὰ γίνεῖ ἀπόστολος Παῦλος, θεωροῦσε τὸν μὲν ἑαυτό του σοφὸ καὶ συνετό, τὴν δὲ πίστη τῶν χριστιανῶν τόσο ἀνόητη καὶ βλάσφημη, ὥστε μὲ μανία νὰ τοὺς καταδιώκει, νὰ τοὺς τιμωρεῖ καὶ νὰ συναινεῖ στὴ θανατικὴ τους καταδίκη. Ὅμως ὁ Χριστός ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ τὸ –πιὸ λαμπρὸ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου– Φῶς του τὸν κάλεσε «νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια τῶν ἐθνῶν καὶ νὰ τοὺς ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ σκοτάδι στο φῶς» (Πράξ. 26,18).

Αὐτὴ τὴν ἐμπειρία του καταθέτει καὶ στοὺς Κορινθίους ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγοντάς τους ὅτι, Αὐτὸς πού μᾶς χάρισε τὸ κτιστὸ φῶς τὴν πρώτη μέρα τῆς δημιουργίας, θέλησε νὰ μᾶς κληροδοτήσῃ καὶ τὸ ἀσύγκριτα λαμπρότερο ἄκτιστο φῶς του, φανερώνοντάς μας τὸ Πρόσωπό του· ἔτσι μᾶς ἀξίωσε νὰ ἀποκτήσουμε γνῶση καὶ αἰσθητὴ ἐμπειρία τῆς θεϊκῆς του δόξας. Καὶ αὐτὸ, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, δὲν ἔγινε «λέγοντας ἀπλῶς γενηθῆτω φῶς ἀλλῆ ὁ ἴδιος ἔγινε γιὰ ἐμᾶς φῶς. Ὁ ἴδιος ἔλαμψε».

Φανέρωση τῆς ζωῆς σέ σάρκα θνητή

Τὸ ἀληθινὸ καὶ σωτήριο αὐτὸ Φῶς, κάλεσε ὁ Χριστός τοὺς ἀποστόλους νὰ τὸ μεταδώσουν στὸν κόσμο. Πρόκειται γιὰ ἔργο πού ξεπερνάει τὶς δυνάμεις

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀσφράκινις σκευαῖς, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγγίρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

καὶ τίς ἀντοχὴ ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν ἐκλεκτῶν σκευῶν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ πῖο προσοντοῦχος καὶ περισσότερο πεπαιδευμένος Ἀπόστολος θεωρεῖ ὅτι ἡ εὐθραυστη θνητὴ του φύση καὶ ἡ ἀσθενικὴ του σάρκα δὲν εἶναι τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἓνα «ὀσφράκινο σκεῦος». Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ θαυμαστὸ καὶ –κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα– «μέγιστο δεῖγμα τῆς δυνάμης τοῦ Θεοῦ, ὅτι σκεῦος ὀσφράκινο μπόρεσε νὰ χωρέσει τέτοια λαμπρότητα καὶ νὰ φυλάξῃ τόσο μεγάλου θησαυρὸ» μέσα σὲ πειρασμούς, σὲ θλίψεις, σὲ διωγμούς καὶ σὲ διαρκεῖς κινδύνους. Καί, σχεδὸν καθημερινά, τόση ἦταν ἡ δριμύτητα καὶ ἡ σφοδρότητα τῶν πειρασμῶν τῶν Ἀποστόλων, ὥστε νὰ φθάνουν καὶ σωματικὰ νὰ μετέχουν στὸν θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. «Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κορινθίους. Καὶ ὅπως στὸν Χριστὸ ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος δὲν ἦταν εἰκονικὲς πραγματικότητες, ἔτσι καὶ οἱ Ἀπόστολοι δὲν περνοῦσαν τίς δοκιμασίες «ἀτσαλάκωτοι». «Ἐγὼ τὰ σίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω», θά καυχῆθῃ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Γαλιάτες· «τὰ σημάδια στό σώμα μου δείχνουν τί ἔχω ὑποφέρει γιὰ τὸν Χριστό».

Ἐκθέτοντας ὅμως οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι συνεχῶς τὸν ἑαυτὸ τους στὸν θάνατο γιὰ τὴν χάρι τοῦ Χριστοῦ, φανερώνονταν στό θνητὸ τους σώμα ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ δύναμη τῆς Ἀνάστασής του. Ἔτσι ἔδιναν τὴν πῖο δυνατὴ μαρτυρία γιὰ τὸ γεγονός τῆς Ἀνάστασης. «Ἄν κάποιος δὲν πιστεύει», λέει ὁ Χρυσόστομος, «ὅτι ὁ Χριστὸς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, ἄς βεβαιωθεῖ γιὰ τὴν ἀλήθεια

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπὸ τό σκοτάδι, αὐτὸς ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνῶσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν μέσα σέ πλῆλινα σκεύη, διὰ νά φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μέ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δέν ἐγκαταλειπόμεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δέν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν, παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ θνητὸν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θά μᾶς στήσει μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περισσοτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήσιων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τῶν γεγονότων βλήποντας τοὺς Ἀποστόλους καθημερινά νά πεθαίνουν γι' Αὐτὸν καὶ νά ἀνίστανται». Καί, φυσικά, ἡ κορυφαία τους παρηγορία στηρίζεται στὴν ἐλπίδα τῆς τελικῆς καὶ ὀριστικῆς ἀνάστασης τῶν σωμάτων, πού θά γίνῃ τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὄλους μᾶς παρουσιάσει στὸ βῆμα του γιὰ νά κριθοῦμε.

Ἡ μαρτυρία τῶν ἁγίων

Αὐτὴ ἡ ἐλπίδα στήριξε καὶ ὄλο τό νέφος τῶν ἁγίων Μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι συνέχισαν καὶ συνεχίζουν τό ἔργο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων «λάμποντες καὶ ἀστράπτοντες» τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ «ἐν ὄστρακίνοις σκεύεσιν». Ἐνδεικτικὸ παράδειγμα ἀναφέρουμε τὸν νεομάρτυρα ἅγιο Ἀντώνιο τὸν Ἀθηναῖο. Λίγες μέρες πρὶν τὸν ἀποκεφαλίσουν στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1774, ἔστειλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἐπιστολὴν στὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιον τῆς ἐνορίας του (ἅγιος Νικόλαος Τουμπαλί), ἕνα μεγαλειῶδες κείμενο πού μαρτυρεῖ πῶς «φανερώναται ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ θνητῇ σαρκί» τῶν Ἀγίων του.

Ἐγραφε: «Ἀπὸ ἐμένα τὸν Ἀντώνη, χαιρετίσματα πολλὰ. Ἀσπάζομαι χεῖρας καὶ πόδας τῶν τε ἱερέων καὶ τῶν ἐπιτρόπων. Μὴν ἔχετε ἀμφιβολία. Ἐγὼ μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ χύνω τό αἷμα μου. Καὶ ἀποκεφαλίζομαι –ἔλα, μὴ

20 Ἰανουαρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ.

† Εὐθυμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου. Ζαχαρίου νεομάρτυρος τοῦ ἔξ ἙΑρτσ.
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιζ΄ 12-19.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Ἰανουαρίου, ΙΕ΄ Λουκᾶ.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ζ΄ 26 - ν΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιθ΄ 1-10.

γεῆλᾶς– γιά νά ἀκουσθεῖ στούς ἐπτά ρηγάδες. Ἐσεῖς εὐχεσθε ὑπέρ ἐμοῦ καί ἐγώ διὰ λόγου σας. Σᾶς παρακαλῶ, τό ὄνομά μου νά μή λείπει μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία· μήν τό ἀφήσετε χωρίς κόλυβα. Καί νά στείλετε στή μάνα μου ἐπιστολή, γιά νά χαρεῖ καί αὐτή. Καί νά ἀγοράσετε τό λείψανό μου· μήν εἰπῆτε: τόσα λεφτά δώσαμε καί οὔτε ἓνα ποτήρι νερό δέν ἤπιαμε ἀπό τό χέρι του. Τό ἔλεός σας εἶναι ἔλεος στούς φίλους καί σέ ἐκείνους πού μέ ἀγαποῦν. Ὅλους σᾶς χαιρετῶ».

Συγκληνίζεται κανείς ἀπό τό φῶς καί τή ζωή πού ξεχειλίζει ἡ ἐπιστολή τοῦ «θανατοποινίτη» νεομάρτυρα. Πρόκειται γιά τήν «πλεονάζουσα χάρη» πού ἀναφέρει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί ἡ ὁποία δίνει στόν Ἀντώνιο αὐτή τή δύναμη νά κάνει ἀκόμα καί χιοῦμορ, λίγο πρὶν μαρτυρήσει γιά τόν Χριστό. Ἔτσι «περισσεύει καί ἡ εὐχαριστία εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ», ὁ Ὅποιος ἀντιδοξάζει τά «ὀστράκινα σκεύη» πού ἐλεύθερα ἐπέλεξαν νά γεμίσουν μέ τό Φῶς του.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Jean Daniélou

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Μετάφραση: Θεοφάνης Δρακόπουλος ΔρΘ

(Α΄ ἔκδοση, διαστάσεις 15X22 ἐκ., σελ. 632)

Μία μνημειώδης μελέτη τοῦ διαπρεποῦς ἀκαδημαϊκοῦ, πού ἀναφέρεται στήν πρῶτη χριστιανική περίοδο καί τή δογματική λειτουργική ἐξέλιξη τῶν πρώτων χριστιανικῶν κοινοτήτων ἐν μέσῳ ἰουδαϊκῶν μεσσιανικῶν κινήματων καί ἐτερόκλητων γνωστικῶν σχολῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περισσασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
